

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 7. avgusta 2018*

„Predhodno odločanje – Intelktualna in industrijska lastnina – Direktiva 2004/48/ES – Člen 4 – Pravica organa za kolektivno zastopanje imetnikov znamk do vložitve tožbe pri sodišču – Direktiva 2000/31/ES – Členi od 12 do 14 – Odgovornost ponudnika storitev najema in registracije IP naslovov, ki omogočajo anonimno uporabo imen spletnih domen in spletnih mest“

V zadevi C-521/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu, Estonija) z odločbo z dne 28. avgusta 2017, ki je na Sodišče prispela 1. septembra 2017, v postopku

Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A.

proti

Deepaku Mehti,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, J. Malenovský (poročevalec), M. Safjan, D. Šváby in M. Vilaras, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Coöperatieve Vereniging U.A. K. Turk, vandeadvokaat in M. Pild, advokaat,
- za estonsko vlado, N. Grünberg, agentka,
- za nizozemsko vlado M. Bulterman, P. Huurnink in J. Langer, agenti,
- za Evropsko komisijo F. Wilman in E. Randvere, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: estonščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4(c) Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32) ter členov od 12 do 14 Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 25, str. 399).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Coöperatieve Vereniging U.A. (v nadaljevanju: SNB-REACT) in Deepakom Mehto glede odgovornosti slednjega v zvezi s kršitvijo pravic desetih imetnikov pravic iz znamk.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2000/31

- 3 V uvodni izjavi 42 Direktive 2000/31 je navedeno:

„Izjeme v zvezi z odgovornostjo se po tej direktivi nanašajo samo na primere, pri katerih se dejavnost ponudnika storitev informacijske družbe omejuje na tehnični proces upravljanja in omogočanja dostopa do komunikacijskega omrežja, po katerem se podatki, ki jih zagotovijo tretji, prenesejo ali začasno shranijo zaradi izboljšanja učinkovitosti prenosa; ta dejavnost je bolj tehnična, samodejna in pasivna, torej ponudnik storitve informacijske družbe ne pozna niti ne more nadzorovati podatkov, ki se prenašajo ali shranjujejo.“

- 4 Poglavje II te direktive, naslovljeno „Načela“, vsebuje med drugim oddelek 4, naslovljen „Odgovornost posrednih ponudnikov storitev“, v katerem so člani od 12 do 15 navedene direktive.
- 5 Člen 12 iste direktive, naslovljen „Izključni prenos“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da ponudnik storitve, če se storitev informacijske družbe nanaša na prenos podatkov, ki jih zagotovi prejemnik storitve, v komunikacijskem omrežju ali na zagotovitev dostopa do komunikacijskega omrežja, ni odgovoren za poslane podatke [...]

[...]

3. Ta člen ne posega v možnost, da sodišče ali upravni organ skladno s pravnimi sistemi držav članic od ponudnika storitve zahteva ustavitve ali preprečitev kršitev.“
- 6 Člen 13 Direktive 2000/31, naslovljen „Shranjevanje v predpomnilniku“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da ponudnik storitve, če se storitev informacijske družbe nanaša na prenos podatkov v komunikacijskem omrežju, ki jih zagotovi prejemnik storitve, ni odgovoren za samodejno, vmesno in začasno shranjevanje teh podatkov, ki je namenjeno zgolj učinkovitejšemu posredovanju podatka drugim prejemnikom storitve na njihovo zahtevo [...]

[...]

2. Ta člen ne posega v možnost, da sodišče ali upravni organ skladno s pravnimi sistemi držav članic od ponudnika storitve zahteva ustavitev ali preprečitev kršitev [kršitve].“

7 Člen 14 te direktive, naslovljen „Gostiteljstvo“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da ponudnik storitve, če se storitev informacijske družbe nanaša na shranjevanje podatkov, ki jih zagotovi prejemnik storitve, ni odgovoren za podatek, ki ga je shranil na zahtevo prejemnika storitve [...]

[...]

3. Ta člen ne posega v možnost, da sodišče ali upravni organ skladno s pravnimi sistemi držav članic od ponudnika storitve zahteva ustavitev ali preprečitev kršitve, in tudi ne v možnost, da države članice določijo postopke, ki urejajo odstranitev ali onemogočenje dostopa do podatkov.“

Direktiva 2004/48

8 V uvodni izjavi 18 Direktive 2004/48 je navedeno:

„Osebe, upravičene zahtevati uporabo navedenih ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, [določenih s to direktivo,] naj ne bodo le imetniki pravic, temveč tudi osebe, ki imajo neposreden interes in pravno podlago, če je to dovoljeno in v skladu z veljavnim pravom, in lahko vključujejo strokovne organizacije, pristojne za upravljanje navedenih pravic ali za obrambo kolektivnih in posameznikovih interesov, za katere so odgovorne.“

9 Poglavje I te Direktive, naslovljeno „Cilj in področje uporabe“, med drugim vsebuje člen 2 navedene direktive, naslovljen „Področje uporabe“, ki v prvem odstavku določa:

„Brez poseganja v sredstva, ki jih ali jih lahko predvideva zakonodaja [Unije] ali nacionalna zakonodaja, če so lahko ta sredstva ugodnejša za imetnike pravic, se ukrepi, postopki in pravna sredstva, predvideni v tej direktivi, uporabljajo v skladu s členom 3 za katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine, kot je predvidena v pravu [Unije] in/ali nacionalnem pravu zadevne države članice.“

10 Poglavje II Direktive 2004/48, naslovljeno „Ukrepi, postopki in pravna sredstva“, vsebuje med drugim člen 4 te direktive z naslovom „Osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo teh ukrepov, postopkov in pravnih sredstev“, ki določa:

„Države članice priznajo kot osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz tega poglavja:

- (a) imetnike pravic intelektualne lastnine v skladu z določbami veljavnega prava;
- (b) vse druge osebe, pooblaščenice za uporabo navedenih pravic, [...] če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava;
- (c) organe za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava;
- (d) poklicna telesa, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava.“

Estonsko pravo

- 11 Člen 3 tsiviilkohtumenetluse seadustik (zakonik o civilnem postopku) (RT I 2005, 26, 197), naslovljen „Pravica do dostopa do sodišč“, v odstavku 2 določa:

„V zakonsko določenih primerih sodišče obravnava civilno zadevo, tudi če oseba vloži tožbo za varstvo domnevne zakonsko varovane pravice ali interesa tretje osebe ali javnega interesa.“

- 12 Člen 60¹ kaubamärgiseadus (zakon o znamkah) (RT I 2002, 49, 308), naslovljen „Zastopniki v sporih v zvezi z znamkami“, v odstavku 2 določa:

„Imetnika pravic iz znamke lahko pri varstvu njegovih pravic zastopa organizacija s pravno sposobnostjo, ki zastopa imetnike pravic iz znamk in katere član je.“

- 13 Člen 8 infoühiskonna teenuse seadus (zakon o storitvah informacijske družbe) (RT I 2004, 29, 191), naslovljen „Omejitev odgovornosti pri izključno prenosu podatkov in zagotovitvi dostopa do javno dostopnega komunikacijskega omrežja“, določa:

„1. Ponudnik storitve, ki je izključno v tem, da se v javno dostopnem komunikacijskem omrežju prenesejo podatki, ki jih zagotovi uporabnik storitve, ali da se zagotovi dostop do javno dostopnega komunikacijskega omrežja, ni odgovoren za vsebino poslanih podatkov [...]“

- 14 Člen 9 tega zakona, naslovljen „Omejitev odgovornosti pri shranjevanju podatkov v predpomnilniku“, določa:

„Če se storitev nanaša na prenos podatkov, ki jih zagotovi uporabnik, v javno dostopnem komunikacijskem omrežju, pri čemer zadevna metoda prenosa iz tehničnih razlogov terja vmesno shranjevanje podatkov (‘caching’), ponudnik storitve pri samodejnem, vmesnem in začasnem shranjevanju podatkov ni odgovoren za vsebino teh podatkov, če je ta storitev namenjena zgolj učinkovitejšemu posredovanju podatka drugim uporabnikom na njihovo zahtevo [...]“

- 15 Člen 10 navedenega zakona, naslovljen „Omejitev odgovornosti pri opravljanju storitve shranjevanja podatkov“, v odstavku 1 določa:

„1. Ponudnik storitve, ki opravlja storitev shranjevanja podatkov, ki jih zagotovi uporabnik storitve, ni odgovoren za vsebino podatkov, ki jih je shranil na zahtevo uporabnika storitve [...]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 16 SNB-REACT je organ, ustanovljen v Amsterdamu (Nizozemska), s ciljem zagotoviti kolektivno zastopanje imetnikov znamk.

- 17 Pred Harju Maakohus (prvostopenjsko sodišče v Harjuju, Estonija) je proti D. Mehti vložil zahtevek za prenehanje kršitev pravic desetih njegovih članov, za vzdržanje ponovnih kršitev in za povrnitev škode, ki jo je povzročil.

- 18 V utemeljitev tega zahtevka je SNB-REACT navedel, da je D. Mehta registriral imena spletnih domen, ki so nezakonito uporabljala enake znake kot znamke, ki so v lasti njegovih članov, in spletna mesta, na katerih se je nezakonito prodajalo blago, na katerih so bili taki znaki. Dalje je SNB-REACT trdil, da je bil D. Mehta imetnik IP naslovov, ki ustrezajo tem domenskim imenom in tem mestom. Nazadnje je zatrjeval, da je bila odgovornost D. Mehte podana z nezakonito uporabo zadevnih znakov z navedenimi domenskimi imeni in navedenimi mesti, na kar naj bi bil večkrat opozorjen.

- 19 V odgovoru na tožbo je D. Mehta zatrjeval, da ni niti registriral domenskih imen in spletnih mest, ki jih navaja družba SNB-REACT, niti ni nikoli uporabljal znakov, enakih znamkam, katerih imetniki so člani tega organa. Poleg tega je ob priznavanju, da je imetnik 38.000 IP naslovov, navedel, da jih je le dajal v najem dvema tretjima družbama. Nazadnje je navedel, da bi ga bilo treba zaradi te dejavnosti šteti samo za ponudnika dostopa do elektronskega komunikacijskega omrežja in posrednika informacij.
- 20 Harju Maakohus (prvostopenjsko sodišče v Harjuju) je zavrnilo zahtevek SNB-REACT, ker je menilo, prvič, da slednji ni bil upravičen v svojem imenu vložiti tožbe za varstvo pravic svojih članov in odškodnine za škodo, nastalo zaradi kršitve teh pravic. V zvezi s tem je to sodišče ugotovilo, da SNB-REACT ni bil imetnik pravic iz znamk iz tega zahtevka, in da je treba člen 60¹(2) zakona o znamkah razlagati tako, da organ, kot je ta, ni upravičen sodelovati v sodnem postopku za drug namen kot za zastopanje svojih članov.
- 21 Drugič, Harju Maakohus (prvostopenjsko sodišče v Harjuju) je ugotovilo, da je z dokazi, ki jih je predložil SNB-REACT, mogoče dokazati, da je D. Mehta bil imetnik IP naslovov, povezanih z imeni spletnih domen, na podlagi katerih so bili nezakonito uporabljeni znaki, identični znamkam, katerih imetniki so člani tega organa, in na podlagi katerih se je preko spletnih mest nezakonito prodajalo blago, označeno s takimi znaki. Vendar je menilo, da ti dokazi ne dokazujejo niti, da bi bil D. Mehta imetnik teh domenskih imen in teh mest, niti, da bi sam nezakonito uporabljal zadevne znake. Ob upoštevanju te presoje je navedeno sodišče odločilo, da v skladu s členom 8(1) zakona o storitvah informacijske družbe odgovornost D. Mehte ne more biti podana zaradi nezakonite dejavnosti oseb, ki upravljajo z navedenimi domenskimi imeni in mesti.
- 22 SNB-REACT v pritožbi, ki jo je vložil pri Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu, Estonija), po eni strani trdi, da je mogoče člen 60¹(2) zakona o znamkah razlagati tako, da ta določba organu za kolektivno zastopanje dovoljuje, da v lastnem imenu pri sodišču vloži tožbo za varstvo pravic in interesov svojih članov. Po drugi strani pa naj bi prvostopenjsko sodišče napačno izključilo odgovornost D. Mehte glede opravljanja storitev za osebe, ki upravljajo z imeni domen in spletnimi mesti v okviru spletne prodaje ponarejenega blaga. Omejitev odgovornosti iz člena 8(1) zakona o storitvah informacijske družbe naj bi namreč veljala samo za ponudnike storitev, ki delujejo zgolj kot nevtralni posredniki, ne pa za take, ki, kot D. Mehta, vedo za obstoj kršitve pravic intelektualne lastnine in imajo pri tem aktivno vlogo.
- 23 Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu) ob upoštevanju teh argumentov in dvomov, ki jih ima o skladnosti nacionalnega prava s pravom Unije, v predložitveni odločbi meni, da je glede dveh točk predhodna odločba Sodišča nujno potrebna.
- 24 Na prvem mestu se sprašuje, ali bi moral biti organ, kot je SNB-REACT, upravičen, da v lastnem imenu vloži tožbo za varstvo pravic in interesov svojih članov pri sodišču. Iz tega razloga Sodišču predlaga, naj poda razlago člena 4(c) Direktive 2004/48, da mu omogoči utemeljeno določitev obsega, ki ga imata v postopku v glavni stvari povezani določbi členov 3(2) zakonika o pravnem postopku in člena 60¹(2) zakona o znamkah.
- 25 Na drugem mestu se predložitveno sodišče sprašuje, ali odgovornost D. Mehte ne bi mogla biti podana, tudi če ni uporabljal znakov, ki kršijo pravice, katerih imetniki so člani SNB-REACT, vendar pa je opravljal storitve za osebe, ki upravljajo z imeni spletnih domen in spletnimi mesti, na katerih se nezakonito uporabljajo taki znaki, z dajanjem IP naslova, katerega imetnik je, v zakup, tako da je bilo tem osebam omogočeno anonimno delovanje. Poleg tega navaja, da je odgovor na to vprašanje odvisen od vsebine členov od 12 do 14 Direktive 2000/31, ki so bili v nacionalno pravo preneseni s členi od 8 do 10 zakona o storitvah informacijske družbe.

26 V teh okoliščinah je Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu) prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

- „1. Ali je treba člen 4(c) Direktive [2004/48] razlagati tako, da morajo države članice organe za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki uresničujejo pravice imetnikov znamk, priznati kot osebe, ki so zaradi varstva pravic imetnikov znamk pristojne v lastnem imenu vložiti pravna sredstva in zaradi uveljavljanja pravic imetnikov znamk v lastnem imenu vložiti tožbo pri sodišču?
2. Ali je treba člene 12, 13 in 14 Direktive [2000/31] razlagati tako, da je treba kot ponudnika storitev v smislu teh določb, za katerega se uporabljajo v njih določene izjeme v zvezi z odgovornostjo, šteti tudi ponudnika storitev, katerega storitev je le v tem, da registrira IP naslove in s tem omogoči, da se ti anonimno povežejo z domenami, ter da te IP naslove da v zakup?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 27 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4(c) Direktive 2004/48 razlagati tako, da morajo države članice organu za kolektivno zastopanje imetnikov znamk, kot je ta v postopku v glavni stvari, priznati pravico, da v lastnem imenu vloži pravna sredstva iz te direktive zaradi varstva pravic teh imetnikov, in sposobnost za vložitev tožbe pri sodišču v lastnem imenu zaradi uveljavljanja navedenih pravic.
- 28 V zvezi s tem je treba poudariti, da medtem ko člen 4(a) Direktive 2004/48 določa, da države članice v vsakem primeru priznajo imetnikom pravic intelektualne lastnine pravico zahtevati izvedbo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz poglavja II te direktive, točke (b), (c) in (d) navedenega člena določajo, da države članice priznajo enako pravico tudi drugim osebam in določenim posebnim organom, le če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava.
- 29 Natančneje, države članice so v skladu s členom 4(c) Direktive 2004/48 organom za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki imajo praviloma pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, dolžne priznati pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, kolikor je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava.
- 30 Ob upoštevanju tega besedila je treba pojasniti smisel in obseg izrazov „veljavno pravo“ in „dovoljeno“.
- 31 Najprej je treba v zvezi z napotilom na veljavno pravo iz člena 4(c) Direktive 2004/48 razumeti, ob upoštevanju člena 2(1) te direktive, da se nanaša na upošteveno nacionalno pravo in, kjer je to ustrezno, na pravo Unije.
- 32 Dalje, kar zadeva drug element, naveden v točki 30 te sodbe, je treba poudariti, da člena 4(c) Direktive 2004/48 ni mogoče razlagati tako, da državam članicam daje neomejeno polje proste presoje v zvezi s priznavanjem pravice organom za upravljanje kolektivnih pravic intelektualne lastnine, da v lastnem imenu vložijo pravna sredstva za varstvo navedenih pravic. Taka razlaga bi namreč določbi, katere namen je harmonizacija zakonodaje teh držav, odvzela polni učinek.
- 33 Poleg tega iz uvodne izjave 18 Direktive 2004/48, ob upoštevanju katere je treba razumeti navedeno določbo, izhaja, da je zakonodajalec Unije želel pravico zahtevati izvedbo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih s to direktivo, priznati ne samo imetnikom pravic intelektualne lastnine, ampak tudi osebam, ki imajo neposredni interes zaščititi te pravice in biti stranka v sodnem postopku,

kolikor je to dovoljeno in v skladu z veljavnim pravom. Poleg tega ta uvodna izjava kaže, da ta druga kategorija oseb lahko vključuje strokovne organizacije, pristojne za upravljanje navedenih pravic ali za obrambo kolektivnih in posameznikovih interesov, za katere so odgovorne.

- 34 Iz tega izhaja, da je treba člen 4(c) Direktive 2004/48, kakor se ga razlaga ob upoštevanju njene uvodne izjave 18, razumeti tako, da kadar se za organ, pooblaščen za upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki mu je priznana pravica zastopati imetnike teh pravic, po nacionalni zakonodaji šteje, da ima po eni strani neposredni interes za zaščito navedenih pravic, in da mu po drugi strani ta zakonodaja omogoča biti stranka v sodnem postopku, morajo države članice temu organu priznati pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih v tej direktivi, in uveljavljati take pravice pri sodišču.
- 35 Zato je cilj člena 4(c) Direktive 2004/48 zagotoviti, da če ima organ, pooblaščen za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine in zastopanje imetnikov teh pravic, v skladu z nacionalnim pravom sposobnost biti stranka v postopku zaradi zaščite teh pravic, mu je enaka sposobnost posebej priznana za uveljavljanje ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih z navedeno direktivo.
- 36 Če ta pogoj ni izpolnjen, taka obveznost priznavanja za države članice ne velja.
- 37 V obravnavanem primeru je v predložitveni odločbi navedeno, da gre za organ za kolektivno zastopanje imetnikov znamk.
- 38 Predložitveno sodišče bo moralo ugotoviti, ali ima tak organ po nacionalni zakonodaji neposredni interes za varstvo pravic imetnikov znamk, ki jih zastopa, in ali mu ta zakonodaja omogoča biti stranka v sodnem postopku, v takem primeru pa mu je treba priznati pravico zahtevati izvedbo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih s to direktivo.
- 39 Glede na zgoraj navedeno je treba člen 4(c) Direktive 2004/48 razlagati tako, da morajo države članice organu za kolektivno zastopanje imetnikov znamk, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, priznati sposobnost, da zaradi varstva pravic teh imetnikov v lastnem imenu vloži pravna sredstva, določena s to direktivo, in da vloži tožbo pri sodišču, pod pogojem, da se v nacionalni zakonodaji ta organ obravnava kot organ, ki ima neposreden interes za varstvo takih pravic in da mu za ta namen omogoča biti stranka v sodnem postopku, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Drugo vprašanje

- 40 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člene od 12 do 14 Direktive 2000/31 razlagati tako, da se omejitve odgovornosti, ki jih določajo, uporabljajo za ponudnika storitev zakupa in registracije IP naslovov, ki omogočajo anonimno uporabo spletnih domenskih imen, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari.
- 41 V zvezi s tem tako iz naslova Direktive 2000/31, in, še posebej, iz členov 12(1), 13(1) in 14(1) te direktive izhaja, da se te tri določbe uporabljajo za opravljanje storitve informacijske družbe.
- 42 Zakonodajalec Unije je pojem „storitev informacijske družbe“ opredelil tako, da zajema storitve, ki se opravljajo na daljavo z uporabo naprav za elektronsko obdelavo in shranjevanje podatkov, na posamezno zahtevo prejemnika storitev in, po navadi, za plačilo (sodba z dne 23. marca 2010, Google France in Google, od C-236/08 do C-238/08, EU:C:2010:159, točka 110). Poleg tega, kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, ta pojem vključuje zlasti storitve, ki prispevajo k olajševanju povezav oseb, ki se ukvarjajo s spletno prodajo, in njihovimi strankami (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točka 109). Ker Sodišče v obravnavani zadevi ne razpolaga z zadostnimi elementi za opredelitev, ali storitev iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe navedenega pojma, mora predložitveno sodišče preveriti, ali je tako.

- 43 Če gre za opravljanje take storitve, je treba ugotoviti, ali se omejitve odgovornosti iz členov 12(1), 13(1) in 14(1) Direktive 2000/31 uporabljajo za njenega ponudnika.
- 44 Zato je treba najprej opredeliti določbo, ki ureja zadevno storitev, in oceniti, ali ta storitev glede na njene značilnosti predstavlja preprost prenos („izključni prenos“), storitev oblike shranjevanja, znano kot „caching“, ali storitev gostovanja.
- 45 Če je odgovor pritrdilen, je nato treba preveriti, ali so izpolnjeni pogoji iz členov 12(1), 13(1) ali 14(1) Direktive 2000/31, ki se nanašajo na konkretno kategorijo navedenih storitev.
- 46 Vendar iz predložitvene odločbe izhaja, da cilj postavljenega vprašanja ni pridobitev nadaljnjih pojasnil glede razlage pogojev, navedenih v prejšnjih dveh točkah te sodbe, pač pa se nanaša samo na merila, ki omogočajo ugotovitev, ali je storitev, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, zgolj tehnična, samodejna in pasivna.
- 47 V zvezi s tem, nazadnje, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba člene 12(1), 13(1) in 14(1) Direktive 2000/31 razumeti glede na uvodno izjavo 42 te direktive, iz česar izhaja, da se izjeme v zvezi z odgovornostjo po tej direktivi nanašajo samo na primere, v katerih je dejavnost ponudnika storitev informacijske družbe zgolj tehnična, samodejna in pasivna, torej ti ponudniki ne poznajo niti ne morejo nadzorovati podatkov, ki jih osebe, katerim zagotavljajo storitev, prenašajo ali shranjujejo (sodbi z dne 23. marca 2010, Google France in Google, od C-236/08 do C-238/08, EU:C:2010:159, točka 113, in z dne 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, točka 62).
- 48 Nasprotno pa ta omejitev odgovornosti ne velja v primerih, v katerih ima ponudnik storitve informacijske družbe aktivno vlogo, s čimer strankam omogoča optimizirati njihovo spletno prodajo (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točke 113, 116 in 123 ter navedena sodna praksa).
- 49 V predložitveni odločbi je navedeno, da ponudnik storitev iz postopka v glavni stvari opravlja storitev zakupa in registracije IP naslovov, ki omogoča njegovim strankam anonimno uporabo domenskih imen in spletnih mest.
- 50 V teh okoliščinah mora predložitveno sodišče na podlagi vseh upoštevni dejstev in dokazov preveriti, ali tak ponudnik niti ne pozna niti ne more nadzorovati podatkov, ki jih njegove stranke prenašajo ali shranjujejo in ali ne igra aktivne vloge pri omogočanju slednjim, da optimizirajo svojo spletno prodajo.
- 51 Vendar je treba navesti, da tudi če bi predložitveno sodišče po preučitvi sklenilo, da se za dejavnost ponudnika storitve iz postopka v glavni stvari lahko uporabijo omejitve odgovornosti iz točke 43 te sodbe, lahko zadevni osebi – v skladu s členi 12(3), 13(2) in 14(3) Direktive 2000/31 – če je bilo v zadostni meri ugotovljeno, da obstaja kršitev ali tveganje kršitve pravice intelektualne lastnine, še vedno naloži odredbo, katere cilj je odpraviti to kršitev ali preprečiti to tveganje (sodba z dne 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, točke 77, 78 in 94).
- 52 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člene od 12 do 14 Direktive 2000/31 razlagati tako, da omejitve odgovornosti, določene v teh členih, veljajo za ponudnika storitve zakupa in registracije IP naslovov, ki omogočajo anonimno uporabo spletnih domenskih imen, kot je ta v postopku v glavni stvari, pod pogojem, da ta storitev spada v eno od kategorij storitev, navedenih v teh členih, in izpolnjuje vse ustrezne pogoje, če je dejavnost takega ponudnika storitev zgolj tehnična, samodejna in pasivna, kar pomeni, da nima niti znanja niti nadzora nad podatki, ki jih te stranke prenašajo ali shranjujejo, in če nima aktivne vloge, ki omogoča optimizacijo njihove spletne prodaje, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

- 53 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. Člen 4(c) Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da morajo države članice organu za kolektivno zastopanje imetnikov znamk, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, priznati sposobnost, da zaradi varstva pravic teh imetnikov v lastnem imenu vloži pravna sredstva, določena s to direktivo, in da vloži tožbo pri sodišču, pod pogojem, da se v nacionalni zakonodaji ta organ obravnava kot organ, ki ima neposreden interes za varstvo takih pravic in da mu za ta namen omogoča biti stranka v sodnem postopku, kar mora preveriti predložitveno sodišče.
2. Člene od 12 do 14 Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju), je treba razlagati tako, da omejitve odgovornosti, določene v teh členih, veljajo za ponudnika storitve zakupa in registracije IP naslovov, ki omogočajo anonimno uporabo spletnih domenskih imen, kot je ta v postopku v glavni stvari, pod pogojem, da ta storitev spada v eno od kategorij storitev, navedenih v teh členih, in izpolnjuje vse ustrezne pogoje, če je dejavnost takega ponudnika storitev zgolj tehnična, samodejna in pasivna, kar pomeni, da nima niti znanja niti nadzora nad podatki, ki jih te stranke prenašajo ali shranjujejo, in če nima aktivne vloge, ki omogoča optimizacijo njihove spletne prodaje, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi